

Tragèdia al campus

Julio Cèsar García, un alumne de l'escola superior de Telecomunicacions de la Universitat Politècnica de València es va cremar a la manera dels bonzes la setmana passada. El seu gest desesperat no ha estat el primer.

Cèsar havia arribat aquella vesprada a la Politècnica, muntat en la seua Honda. Va anar a parlar amb algú i va tornar a Bétera, el poble del Camp de Túria on vivia en companyia de la seua àvia i les seues ties. Sense dir res va agafar de nou la moto i tornà a recórrer els setze quilòmetres que separen el poble de València. Amb ell s'endugué un bidonet de gasolina, que li serviria per a cremar-se. A aquella hora, sobre les vuit, la universitat era plena però la facultat dels *telecos* era gairebé buida. Pujà al terrat, deixà una bossa amb dues notes, els diners, les claus i la documentació, es pegà foc i es llançà al buit. Cinc anys i catorze dies abans, un altre alumne de la Politècnica havia fet exactament el mateix. Una coincidència entre tots dos és que eren estudiants brillantíssims. Una altra, anecdòtica, que ambdós havien nascut a Múrcia, el mateix lloc d'on és el rector de la Politècnica de València, Justo Nieto.

Els familiars de Cèsar van acusar, des del primer moment, el sistema universitari de la seua mort. "Al meu fill l'han mort les injustícies que ha patit en aquesta universitat", deia sa mare, una vegada i una altra. Cèsar havia acusat els seus primers sospensos en la carrera, ara que estava ja en quart i amb un brillant expedient. Però això, probablement, no l'havia afectat tant com la manera en què el suspensien. Un company seu va dir que l'havien suspès "amb vilesa". I els records sobre la seua manera

Julio Cèsar García.

AARXIU

de treballar venien en cadena: una vegada va resoldre un problema d'examen de cinc maneres distintes, quan el professor només en coneixia una; havia fet un treball d'una assignatura que estava proposat per a servir de llibre de text als cursos inferiors; s'havia introduït en la delegació d'alumnes per lluitar contra les condicions d'estudi, que ell considerava denigrants. El seu germà, Quique, explicava que sovint s'havia d'alçar a les sis del matí per fer cua davant els ordinadors. Quique també relatava com en una ocasió un professor el va escridassar perquè intentava preguntar-li alguna cosa

quan el docent estava ocupat amb un ordinador.

La família es va reunir dijous amb el rector i va exigir un aclariment dels fets. Aquell mateix dia, un altre alumne *queia* des d'una terrassa de la universitat. Contra la versió oficial, altres fonts indicaven que també s'havia intentat suïcidar però, sortosament, només va patir diverses ferides.

Les dues cartes que Cèsar va deixar eren, una per al jutge i una altra per al director de l'Escola de Telecomunicacions. El contingut era semblant, Cèsar acusava el sistema educatiu de la universitat d'inhumà i ineficaç. Indicava

també que la duresa que caracteritza la Universitat Politècnica de València no es correspon amb la qualitat de l'ensenyament i que molts professors s'emparen en aquesta fama de *durs* per amagar la seua incapacitat pedagògica. En altres notes redactades apressadament a sa casa començava un repàs dels professors un a un, però no va poder passar del vicerector, Elías de los Reyes, a qui qualifica d'incompetent.

Malgrat la gravetat i les circumstàncies, les seues acusacions no sorprengueren ningú, com tampoc ho havien fet les d'Evaristo Fidel, el jove que el va precedir cinc anys abans.

Segons les últimes dades, el 80% dels alumnes de la Universitat Politècnica de València necessita un 50% d'anys més dels programats per a finalitzar els estudis. La delegació d'alumnes, única organització existent de representació estudiantil, va emetre un comunicat on demanava la convocatòria urgent d'una junta de govern per tal de tractar alguns temes com els mètodes d'avaluació, els horaris i el nivell d'exigència, la competitivitat i despersonalització i en general, continua la nota "el nivell de deshumanització existent dins l'entorn universitari del qual tots tenim part de responsabilitat".

Deshumanització en una universitat que ha de formar els tècnics de la societat. Una universitat que ara veu el seu prestigi sobre el sacrifici, de vegades mortal, dels seus estudiants.

Joan Puig